

□ Czas czytania: 8 min.

W dniu święta Maryi Wspomożycielki, opublikowane zostają akta historycznego światowego spotkania delegatów ds. animacji misyjnej, które odbyło się kilka miesięcy wcześniej, w ramach obchodów 150-lecia pierwszej salezjańskiej wyprawy misyjnej.

11 listopada 1875 r.: pierwsza grupa salezjanów zostaje oficjalnie wysłana za ocean, aby głosić Ewangelię zgodnie z metodą i stylem Księdza Bosko, pierwsza salezjańska wyprawa misyjna, do której z czasem dołączyło 155 kolejnych.

Rocznica 150-lecia stanowiła drogę, która zaczyna się z daleka i nadal przynosi owoce w postaci refleksji, odnowionego zapału misyjnego i przynależności do charyzmatu salezjańskiego.

Punktem wyjścia było uznanie trzech podstawowych punktów: **dziękować, przemyśleć, wypłynąć.**

Dziękujemy Bogu za dar powołania misyjnego, który pozwala dziś synom Księdza Bosko docierać do ubogiej i opuszczonej młodzieży w 137 krajach. Jest to sprzyjająca okazja do przemyślenia i rozwinięcia odnowionej wizji misji salezjańskich w świetle nowych wyzwań i nowych perspektyw, które doprowadziły do nowych refleksji misjologicznych. Mamy nie tylko chwalebny historię, o której należy pamiętać i za którą należy być wdzięcznym, ale także wielką historię, która wciąż czeka na realizację! Z misyjną gorliwością i odnowionym entuzjazmem patrzymy w przyszłość, aby dotrzeć do jeszcze większej liczby ubogiej i opuszczonej młodzieży.

Z tymi założeniami 9 listopada rozpoczęło się światowe spotkanie DIAM (Delegatów Inspektorialnych ds. Animacji Misyjnej), którego kulminacją była Msza św. postania 156. salezjańskiej wyprawy misyjnej. W spotkaniu wzięło udział około 90 osób z całego świata, salezjanów, ale także świeckich, mężczyzn i kobiet, wraz z nowymi misjonarzami i nowymi misjonarkami CMW.

Atmosferę na Valdocco rozgrzali już wcześniej młodzi Włosi, którzy zgromadzili się na „**Be A Mission**”: wydarzeniu zrodzonym z pragnienia spotkania się, opowiedzenia o sobie i wspólnego ożywienia drogi misyjnej, wychodząc od doświadczeń przeżytych w ostatnich latach i konfrontując się z misjonarzami salezjańskimi z całego świata.

Wzięło w nim udział około 30 osób z każdego z terytoriów salezjańskich (Inspektorie SDB i FMA we Włoszech); większość z nich przeżyła w ostatnich latach letnie doświadczenie misyjne, a niektórzy są członkami komisji animacji misyjnej w Inspektoriatach. Program został zorganizowany przez „ENAM” (Krajowy Urząd Animacji Misyjnej), w skład którego wchodzi Salezianie, Córki Maryi Wspomożycielki i młodzież.

Po otwarciu spotkania uczestnicy zostali zaproszeni do pogłębienia duchowości misyjnej Valdocco, a następnie spotkali się z ks. Jorge Mario Crisafullim, Radcą Generalnym ds. Misji wybranym kilka miesięcy wcześniej, który podjął refleksję nad znaczeniem misji i misji salezjańskiej w dzisiejszych czasach.

Następnie odbył się moment refleksji w grupach, a potem oficjalne otwarcie wystawy o włoskiej animacji misyjnej przez Przełożonego Generalnego, ks. Fabio Attarda.

Wieczorem odbyło się „święto misyjne” z muzyką i stoiskami wszystkich krajów goszczących doświadczenia misyjne, a także słówko na dobranoc w Bazylice wygłoszone przez siostrę Chiarę Cazzuolę, Przełożoną Generalną sióstr FMA.

Najważniejszymi momentami niedzielного poranka 9 listopada były „żywe biblioteki” (świadczenia doświadczeń misyjnych młodych ludzi) oraz dialog w grupach z nowymi misjonarzami SDB i FMA, którzy podzieleni na małe grupy odpowiadali na pytania młodych ludzi, zachęcając ich do podjęcia zaangażowania misyjnego w swoim życiu.

O godzinie 15:00 w Bazylice odbyła się Msza Święta pod przewodnictwem Przełożonego Generalnego, z postaniem misyjnym młodych uczestniczących w tym wydarzeniu.

Następnie w kościele św. Franciszka Salezego rozpoczęło się spotkanie DIAM od wprowadzenia przez zespół Sektora Misji, prezentacji uczestników i modlitwy nieszpórów.

W poniedziałek 10 listopada, po powitaniu przez Przełożonego Generalnego, ks. Jorge Crisafulli podzielił się niektórymi wyzwaniem misji salezjańskich, zwracając się do tych, którzy w swoim kraju lub regionie z oddaniem i entuzjazmem realizują ten aspekt.

Przytaczamy tutaj kilka fragmentów jego przemówienia.

Ksiądz Bosko nie zamierzał zakładać „zakonu misyjnego”, ale poprzez tę pierwszą wyprawę on i jego synowie odkryli, że charyzmat salezjański jest z natury misyjny. W 1972 r. ks. Ricceri stwierdził, że działalność misyjna nie jest czymś marginalnym lub opcjonalnym, ale raczej „istotnym i wyróżniającym elementem, który dotyka samej istoty i życia naszego Zgromadzenia”. Dla niego misje stały się „uprzywilejowanym miejscem”, w którym charyzmat salezjański mógł rozkwitać i rozwijać się. Misje otworzyły drzwi do niezwyklej ekspansji geograficznej i duszpasterskiej: parafie, szkoły, schroniska dla sierot, migrantów, szpitale itp. W istocie staliśmy się jednym z najbardziej dynamicznych ruchów misyjnych w Kościele. W ciągu 150 lat około 10 000 salezjanów opuściło swoje inspektorie, aby udać się na misje ad gentes, ad exteros, ad vitam, a dziś jesteśmy obecni w 137 krajach, w 92 inspektorjach, z 14 000 salezjanów i 1782 wspólnotami.

Należy podkreślić, że dwa regiony azjatyckie nadal są najbardziej hojne w wysyłaniu misjonarzy. Dwa regiony afrykańskie stopniowo stają się regionami wysyłającymi misjonarzy, a już nie przyjmującymi ich. Regiony Ameryki i Europy równoważą się, wysyłając i przyjmując mniej więcej taką samą liczbę misjonarzy. Niepokojące jest jednak to, że wielu misjonarzy powróciło do swoich rodzimych inspektorii, opuściło Zgromadzenie lub poprosiło o zmianę placówki misyjnej. Jasne jest, że musimy zrewidować i poprawić jakość procesów rozeznawania, selekcji i formacji kandydatów na misjonarzy. Jednocześnie inspektorie przyjmujące muszą wzmocnić swoje procesy towarzyszenia i inkulturacji nowych misjonarzy.

Chciałbym podkreślić kilka wyzwań, które osłabiają wymiar misyjny naszego Zgromadzenia: globalny kryzys powołaniowy, błędne przekonanie, że „czas misji dobiegł końca” oraz przekonanie, że Sektor ds. Misji nie jest już potrzebny.

Możemy zidentyfikować pewne szczególne konteksty, w których Zgromadzenie prowadzi swoją działalność misyjną: ludy tubylcze, nasze wspólnoty wychowawczo-duszpasterskie, w których charyzmat salezjański jest dobrze zakorzeniony, oraz kraje, które potrzebują nowej ewangelizacji, w szczególności „te o starożytnym chrześcijaństwie lub nawet młodsze Kościoły”.

150 lat po tej pierwszej wyprawie misyjnej misja trwa nadal. Misyjne marzenie Księdza Bosko wciąż rośnie dzięki twórczej wierności jego synów i córek. Wszyscy jesteśmy powołani do bycia misjonarzami. Młodzi ludzie są naszą ziemią misyjną, naszą ziemią obiecaną. Pasja dla Jezusa i dla zbawienia młodzieży skłoniła Księdza Bosko do wysłania swoich pierwszych misjonarzy do Patagonii. Do czego skłania nas dzisiaj nasza miłość do Jezusa i do młodych ludzi? Każdy z nas powinien zadać sobie pytanie: Gdzie jest dzisiaj moja/nasza Patagonia?

Wróćmy do punktu wyjścia: marzenie Księdza Bosko nie zniknęło. Ksiądz Bosko nie zamknął oczu. Patrzy na nas i wzywa nas do kontynuowania. Tak, jego marzenie wciąż żyje, ponieważ my jesteśmy marzeniem i my jesteśmy misją.

Następnie spotkanie było kontynuowane poprzez prezentację dobrych praktyk z każdego kontynentu.

Azja zilustrowała eksperyment polegający na włączeniu w Indiach i na Sri Lance lokalnego delegata ds. animacji misyjnej (LDMA, po angielsku) do każdej wspólnoty w celu nadzorowania wysiłków na rzecz animacji misyjnej i promowania żywej atmosfery misyjnej w lokalnej wspólnocie; ponadto mówiono o misji w wielokulturowym i wieloreligijnym kontekście, takim jak Kambodża, gdzie Kościół jest skorną mniejszością.

W przypadku Afryki zaprezentowano pracę wykonywaną w obliczu wielkiego wyzwania, jakim są uchodźcy i osoby przesiedlone wewnętrznie, w szczególności w Kenii, Etiopii i Ugandzie.

Słowenia reprezentowała Europę, wydobywając na światło dzienne korzyści i drogę, jaką niektórzy misjonarze z Azji i Afryki wnieśli w ostatnich latach w ramach *Projektu Europa* do inspektorii słoweńskiej.

Wreszcie zaprezentowano dobrą praktykę procesu, który doprowadził do

opracowania regionalnego planu animacji misyjnej w Interameryce.

Po południu uczestnicy podzielili się na mieszane grupy, w oparciu o kilka pytań, podjęli temat rocznicy, z zamiarem podzielenia się nie tylko aspektem zawodowym, ale także osobistym i spersonalizowanym powołaniem misyjnym każdego z nich.

Następnie, po przekazaniu dwóch egzemplarzy zbioru *Cagliero11* (od 2009 do 2024 r.) Przełożonemu Generalnemu i Muzeum Domu Księdza Bosko, grupy przedstawiły podsumowanie i pytania; potem ks. Jorge Crisafulli odpowiedział, oferując wizję misji salezjańskich zgodną z rocznicą i KG29.

Pod koniec popołudnia ks. Luca Barone zaprezentował film zrealizowany przez Salezjańską Prokure Misyjną w Turynie (*Missioni Don Bosco*) z okazji 150. rocznicy pierwszej salezjańskiej wyprawy misyjnej.

Podczas nieszporów w historycznej kaplicy św. Franciszka Salezego na Valdocco miał miejsce głęboki moment wiary i oddania, kiedy Rodzina Salezjańska zebrała się na uroczystym wręczeniu przeznaczeń misyjnych. Wydarzeniu przewodniczył ks. Stefano Martoglio, Wikariusz Przełożonego Generalnego, który wręczył każdemu misjonarzowi list posłuszeństwa, symbol zaufania, dyspozycyjności i gotowości do służby tam, gdzie Zgromadzenie najbardziej ich potrzebuje. Obecność Przełożonego Generalnego Salezjanów, ks. Fabio Attarda, oraz Przełożonej Generalnej Córek Maryi Wspomożycielki, matki Chiary Cazzuoli, uświetniła uroczystość, wypełniając kościół ciepłem i zachętą, podczas gdy oboje podzielili się szczerymi słowami błogosławieństwa i wsparcia.

Jeden po drugim misjonarze zbliżali się do ołtarza, podczas gdy ks. Martoglio wyczytywał ich imiona. Każdy z nich przyjął swoje zadanie z widoczną radością i wzruszeniem, ucieleśniając ducha misyjnego, który od pokoleń ożywia tradycję salezjańską. Obecni byli również przedstawiciele Animacji Misyjnej z różnych krajów, którzy powitali swoich przyszłych współpracowników i wzmocnili więzi łączące świat salezjański ponad językami i kulturami.

Dzień zakończył się wieczorem kulturalnym i świętowaniem, podczas którego ks. Pavel Ženíšek zaprezentował międzynarodową salezjańską książkę kucharską *Bosco*

Food (osoby pragnące otrzymać egzemplarz mogą pisać na adres cagliero11@sdb.org).

11 listopada poranek przeznaczono na pracę w grupach odpowiadających dwóm regionom każdego kontynentu, nad procesem rozeznawania, towarzyszenia, przyjmowania i śledzenia losów misjonarzy, co stanowi cenny wkład, który łączy się z refleksją z tych lat.

Po braterskim spotkaniu z Przełożonym Generalnym i oficjalnych zdjęciach rozpoczął się kulminacyjny moment obchodów: Msza św. z **pościem 156. wyprawy misyjnej SDB i 148. FMA.**

W homilii ks. Fabio Attard, Przełożony Generalny, wyraził się następująco: *„Słudzy nieużyteczni jesteřmy; wykonaliřmy to, co powinniřmy wykonali”*. (Łk 17, 10) *Są to końcowe słowa Ewangelii, której przed chwilą wysłuchaliřmy. Poprzez te słowa chcemy symbolicznie połączyć się z tym pamiętnym wydarzeniem, które miało miejsce tutaj, w bazylice Maryi Wspomożycielki, dokładnie 150 lat temu, 11 listopada 1875 roku. Nie jest to ćwiczenie, które przenosi nas w przeszłość, ale raczej zaproszenie, które pozwala nam w sposób uczestniczący wejść w ten niezwykły moment, który wciąż przemawia do nas z mocą.*

W dalszej części homilii ks. Fabio zaprosił misjonarzy do życia tymi aspektami: centralnym miejscem Chrystusa, wiernością charyzmatowi i służbą ubogim.

Jeden po drugim misjonarze byli wywoływani po imieniu i otrzymywali krzyż misyjny w wypełnionej po brzegi bazylice Maryi Wspomożycielki; nieczęsto zdarza się, aby Salezianie, Córki Maryi Wspomożycielki i świeccy ze wszystkich zakątków świata mogli uczestniczyć w pościu misyjnym, a jeszcze rzadziej zdarza się to w tak ważną rocznicę.

Następnego dnia uczestnicy udali się do Genui, aby przeżyć kolejny ekscytujący moment rocznicy: najpierw na statku, aby odtworzyć trasę pokonaną przez dziesięciu pionierów salezjańskich, którzy wyruszyli z tych samych wód w połowie listopada 1875 r.; następnie tablica pamiątkowa w Starym Porcie, międzynarodowe

powitanie w Instytucie „Don Bosco” w Sampierdarena, założonym przez samego św. Jana Bosko w 1872 r., uroczysta celebracja eucharystyczna i inauguracja Muzeum Wypraw Misyjnych, przestrzeni dokładnie zaprojektowanej, stworzonej, aby „pomóc odwiedzającym dziękować, przemyśleć i ożywić dzieło misyjne”.

Dni intensywne, dni świętowania, dni rodzinne, które stanowią nie tylko wspomnienie, ale punkt zwrotny w historii salezjańskiej.

Dziękujemy Księdzu Bosko, pierwszym misjonarzom i wszystkim tym, którzy byli, są i będą częścią tej wspaniałej przygody.

Pełną broszurę, zawierającą wszystkie materiały ze spotkania, można pobrać [TUTAJ](#).

Marco Fulgaro